

‘Je wordt nooit meer dezelfde’

Marie-Thérèse Tiemessen (53) is frêle, goedgekleed en charmant. Uiterlijk is haar niet aan te zien dat ze jaren geleden een zwaar ongeluk heeft gehad en daarbij hersenletsel heeft opgelopen. Pas nadat zij zich, samen met haar dochter Priscilla Havekes (20), anderhalf uur heeft ingespannen om haar verhaal te vertellen, begint ze zichtbaar vermoeider te worden. Dat heeft zij ook aangegeven tijdens het gesprek. Hoe haar hersens na veel inspanning aangeven het genoeg te vinden en zij een half uur of een uur slaap nodig heeft om weer op verhaal te komen.

door Angela A.M. van Leeuwen

Priscilla, hoe kwam je op het idee om bij Beer advocaten te gaan werken?
Priscilla kijkt haar moeder aan en begint te lachen. ‘Ik zocht een stageplek voor mijn opleiding HBO Sociaal Juridische Dienstverlening (SJD). Mijn moeder suggereerde dat ik contact moest opnemen met John Beer van Beer advocaten. Zelf had ik toen geen idee wat de letselschadeadvocatuur precies inhield. Mijn moeder had het telefoonnummer van John Beer achterhaald en ik heb hem benaderd voor een stageplek van tien maanden.’

Reageerde hij direct enthousiast?

Priscilla; 'Nee, in eerste instantie zei hij: "We doen eigenlijk geen studentenstages. Maar kom langs, ik vind het leuk je te ontmoeten." Ik had ook niet het idee dat het een sollicitatiegesprek zou worden. Het was een heel leuk gesprek. Hij zei: "Ik zal het overleggen met mijn collega's, maar het duurt even voordat ik je de uitslag kan laten weten." Dat werd de langste maand van mijn leven. Gelukkig vonden ze het een goed idee. Ik heb heel veel geleerd en mocht ook veel verschillende dingen van mijn stagebegeleider doen. Je moet het ook een beetje treffen. Van medestudenten hoorde ik dat zij alleen maar kopietjes mochten maken tijdens hun stage. Ik heb echt geboft en helemaal toen ik, nadat ik mijn stage vorig jaar juni had afgerond, gevraagd ben om een dag per week hier te blijven werken.'

'Ik heb die bus nooit gezien'

Marie-Thérèse, jij hebt Priscilla geattendeerd op Beer advocaten omdat je daar zelf cliënte bent geweest. Wil je daarover iets vertellen?

'Het is 25 jaar geleden gebeurd. In 1991. Ik ging naar de sportschool en wilde op de Linnaeusstraat in Amsterdam linksaf slaan en de straat oversteken vanwege een opgebroken stuk in de trambaan. Mijn opa lag op sterven, mijn ouders zouden gaan verhuizen en ik was aan het denken wat er allemaal nog geregeld moest worden. Er kwam een bus de hoek om. Ik heb die bus nooit gezien en de buschauffeur mij niet.'

Mijn collega Sandra, die - net als ik - als verpleegkundige werkte op de Intensive Care van het OLVG (Onze Lieve Vrouwe Gasthuis), kwam aanfietsen, zag een heleboel mensen op de weg staan en dacht: dat is een heel groot ongeluk, misschien kan ik helpen. Zij kreeg de schrik van haar leven toen ze mij zag liggen. Zij heeft geregeld dat ik naar het AMC ben vervoerd. Zelf weet ik daarvan - en van die tijd op de IC - niets meer. Ik ben pas bijgekomen toen ik weer op de gewone afdeling lag. Ik had ernstig hersenletsel en mijn rechterkant was helemaal verlamd. Dat is gelukkig wel goed gekomen. Na lange tijd in het AMC te hebben gelegen, mocht ik niet naar huis, maar moest ik eerst naar het revalidatiecentrum op de Overtoom. Daar ben ik twee weken geweest. Ik kon slecht praten, maar ik wilde wel iets doen. Daar waren patiënten met een tia, die zelf hun bordje moesten pakken. Ik ging dan dat bordje naar ze toe schuiven. Maar het was niet de bedoeling dat ik ze ging helpen, dus werd ik naar huis gestuurd.'

'Mijn rechterkant was helemaal verlamd'

Hoe ging dat thuis?

Marie-Thérèse; 'Het praten ging in het begin heel erg moeizaam. Mijn moeder heeft mij verteld dat ik in het begin steeds zei: "Ik gek." En als ik wat zei, deed ik dat altijd met veel handgebaren, net alsof dat het makkelijker voor mij maakte om uit mijn mond de juiste woorden te laten rollen die ik in mijn hoofd al had bedacht.'

Gaat dat nu beter?

Marie-Thérèse zegt van wel, maar Priscilla kijkt wat aarzelend en geeft een voorbeeld: 'Laatst wilde ik haar uitleggen dat zij bij de Spiegelgracht uit de tram moest stappen, maar zij bleef maar Prinsengracht zeggen.' Ze kunnen er alle twee hartelijk om lachen.

Door dat ongeluk kon je niet meer werken, hoe vond je dat?

Marie-Thérèse: 'Het is gebeurd op 22 januari 1991. Halverwege dat jaar ben ik gaan praten met mijn collega's bij het OLVG en zij hebben gekeken wat ik nog wél kon doen. Ik heb een tijdlang gewerkt op de afdeling Special Care voor hartpatiënten. Niet fulltime, want dat ging niet meer. Op een dag kreeg ik daar een epilepsieaanval. Ik werd wakker in een bed als patiënt. Ze hadden me van tevoren gewaarschuwd dat dit kon gebeuren.'

'Mijn hersens raken af en toe overbelast'

Toen ben je zeker gestopt met werken?

Marie-Thérèse lacht en schudt ontkennend met haar hoofd; 'Nee, ik ben op een andere afdeling gaan werken, de ECG-kamer, en dat heb ik zeker twee jaar gedaan. Iedere dag van 7.30 – 12.00 uur. Eerst was ik nog in dienst van het ziekenhuis. Later ben ik daar vrijwilliger geworden. Twee jaar geleden ben ik gestopt. Ik merk toch dat mijn hersens af en toe wat overbelast raken. Dan moet ik een halfuur tot een uur slapen om er weer tegen te kunnen.'

Je bent cliënt geweest van Beer advocaten. Hoe ben je met John Beer in aanraking gekomen?

Marie-Thérèse: 'Ik kon niet goed praten. Daarom kreeg ik van Leonore Spitz logopedie op de Overtoom. Via dat revalidatiecentrum kreeg ik het telefoonnummer van John Beer. Mijn vader, die toen nog leefde, heeft contact met hem opgenomen. Samen met mijn vader ben ik toen een paar keer op het kantoor van Beer advocaten geweest. John Beer heeft voor mij de zaak met de verzekering van de busmaatschappij geregeld. Dat was in 1995 afgehandeld.'

Details over het letselschadeproces en de nasleep van de gebeurtenis weet Marie-Thérèse niet meer. Haar dochter Priscilla legt uit dat met name cijfers en getallen moeilijk zijn voor haar moeder. 'Maar', zegt Priscilla, 'er mankeert niets aan haar intelligentie.' Het is de vertaling van de gedachte in haar hoofd, naar de uiting in woorden, die niet altijd gaat zoals Marie-Thérèse het wil.

'De vertaling van gedachten naar woorden is lastig'

Je hebt aan die logopedie altijd een goed gevoel over gehouden.

Dat lag niet alleen aan de deskundige hulp van Leonore.

Wat gebeurde er nog meer?

Marie-Thérèse begint te stralen; 'Ik werd met een busje van de VZA naar de Overtoom gebracht voor die logopedie. Ik vond die chauffeur van dat busje al een hele tijd leuk, maar toen ik zijn telefoonnummer op een papiertje in mijn handen gedrukt kreeg, heb ik niet direct gereageerd.'

Maar het is goed gekomen tussen ons en hij is de vader van Priscilla, die op 3 oktober 1995 werd geboren.'

Priscilla, je doet een HBO-opleiding en je werkt op een advocatenkantoor. Wil je rechten gaan studeren?

Priscilla lacht: 'In september begin ik met mijn tweede jaar rechten aan de universiteit. Dit jaar doe ik een dubbele studie. Ik moet nog een scriptie schrijven en dan ben ik klaar met mijn HBO-opleiding SJD. Dan kan ik, naast mijn werk, alle energie stoppen in mijn rechtenstudie.'

'Het belangrijkste is dat ik nog leef'

Je hebt tien maanden stage gelopen bij Beer advocaten en je werkt hier ook al weer een tijdje. Hoe kijk je nu tegen het vak van letselschadeadvocaat aan?

Priscilla: 'Eigenlijk al heel snel, toen ik hier stage liep, dacht ik: dat wil ik ook. Het mooie van het vak, zoals het uitgeoefend wordt bij Beer advocaten, is dat zij alleen voor slachtoffers werken.

Niet alle letselschadeadvocaten werken op dezelfde manier.

Bij Beer advocaten vind ik het treffend hoe zij voor de slachtoffers opkomen en hoe zij deze ook begeleiden om genoegdoening te krijgen. Want daar gaat het om bij slachtoffers. Als ik aan andere mensen vertel dat ik bij een letselschadekantoor werk, dan roepen ze meteen; "Oh, dat gaat zeker om veel geld." Daar gaat het uiteindelijk bij de slachtoffers niet om.'

Haar moeder heeft aandachtig geluisterd en knikt instemmend.
'Je wordt nooit meer dezelfde. Al het geld van de wereld kan dat niet vergoeden. Ook al moet ik altijd medicijnen slikken, kan ik niet goed uit de weg met cijfers en kan niet iedereen even goed verstaan wat ik bedoel, het belangrijkste is dat ik leef.'